

Sygn. akt V KK 297/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **J.O.**

skazanego z art. 158 § 1 i 3 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 marca 2016r

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 stycznia 2015 r.

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 9 grudnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J. O. przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w P. skazał J. O. za przestępstwo z art. 158 § 1 i § 3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, poprzez niezweryfikowanie twierdzeń oskarżonego o tym, że leczy się psychiatrycznie, oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 201 k.p.k. poprzez uznanie, że opinia psychiatryczna dotycząca skazanego J. O. jest jasna i pełna, podczas gdy kluczowe dla oceny zarzutu apelacyjnego wnioski są nieuzasadnione, a biegli nie dysponowali całym materiałem dowodowym potrzebnym do wydania opinii.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w postępowaniu odwoławczym

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o uwzględnienie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Oczywiste jest, że wątpliwości co do poczytalności oskarżonego mogą dotyczyć zarówno chwili popełnienia czynu (w aspekcie prawa karnego materialnego jako warunku odpowiedzialności karnej – art. 31 § 1 k.k.; możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary – art. 31 § 2 k.k.; orzekania środków zabezpieczających – art. 93a – 100 k.k.), jak i toku postępowania karnego (w aspekcie prawa karnego procesowego jako warunku świadomości oskarżonego w zakresie podejmowanych czynności procesowych i tym samym nie ograniczonej zdolności do obrony), przy czym wątpliwości te mogą występować niezależnie od siebie.

Ustalenie Sądu Apelacyjnego w dniu rozprawy odwoławczej (27 stycznia 2015 r.), na podstawie opinii sądowopsychiatrycznej z dnia 4 czerwca 2014 r., że

oskarżony J. O. jest zdolny do prowadzenia samodzielnej obrony, było obiektywnie w realiach sprawy błędne.

W świetle dokumentacji lekarskiej z okresu sierpień 2014 r. – październik 2014 r. oraz treści opinii biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 27 czerwca 2015 r. (akta SO w P. sygn. III Ko .../15), z której wynika, że u oskarżonego rozpoznano schizofrenię paranoidalną, nie może budzić żadnych wątpliwości, iż stwierdzone zaburzenia psychiczne *tempore procedendi* uniemożliwiały oskarżonemu rozpoznanie znaczenia dokonywanych czynności procesowych i podjęcie właściwej obrony.

Uwzględniając powyższe należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę J. O. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

eb